

CATECHISMUS ZONDAG 17 (VERVOLG)

Ds. D. Chr. Overduin 21 augustus 1988

Catechismus zondag 17 (vervolg)

Schriftlezing : 1 Korinthe 15 : 1-20

Zingen : Psalm 138 : 3
 138 : 4
 119 : 3,4,5
 84 : 4

De 17e Zondag.

VRAAG 45: *Wat nut ons de opstanding van Christus?*

ANTWOORD: Ten eerste heeft Hij door zijn opstanding den dood overwonnen, opdat Hij ons de gerechtigheid, die Hij door zijn dood ons verworven had, kon deelachtig maken. Ten andere worden ook wij door zijn kracht opgewekt tot een nieuw leven. Ten derde is ons de opstanding van Christus een zeker pand onzer zalige opstanding.

CATECHISMUS ZONDAG 17 (VERVOLG)

THEMA: CHRISTUS IS OPGESTAAN!

OPDAT

HIJ GERECHTIGHEID ZOU GEVEN

EN

WIJ EEUWIG ZOUDEN LEVEN

Wij hebben eigenlijk verleden week de hoofdzaak gedacht te noemen van deze zondag, en ik was ook aanvankelijk niet van om plan om daar nog een keer op terug te komen. En toch was er een - nu heb je dat vaak uiteraard - gevoel dat laatste gedeelte: "Ten andere worden ook wij door Zijn kracht opgewekt tot een nieuw leven", enzovoorts, dat ik daar toch eigenlijk niet zo aan toegekomen was. En daarom wilde ik daar nog een keer, nu, op terug komen.

We hebben gehoord in de eerste plaats, van die gerechtigheid.

Hij heeft door Zijn opstanding de dood overwonnen. Het is afgelopen met de dood, radicaal. En er is iets tevoorschijn gekomen, die nieuwe Mens die naar God geschapen is.

Toen Jezus op aarde wandelde was Hij als waarachtig mens wel rechtvaardig en goed, maar Hij was nog niet een verheerlijkt Mens. Dat moet je ook bedenken. Hij heeft Zijn Goddelijke natuur verborgen achter de zwakheid van de menselijke natuur. Maar daarom had Hij ook werkelijk die zwakke, menselijke natuur. Waarvan wij belijden, dat zij op zichzelf niet in staat zou zijn geweest om de eeuwige toorn Gods tegen de zonde

CATECHISMUS ZONDAG 17 (VERVOLG)

van het menselijke geslacht, om die te dragen. Dus die Goddelijke natuur heeft die menselijke natuur ondersteund. Maar die menselijke natuur, die was niet vergoddelijkt. Dat was echt waar, dat Hij vlees geworden is.

En zo heeft Hij, dat hebben we verleden week benadrukt, dat laatste stukje gedragen, die lichamelijke dood is Hij ingegaan. En toen dat zwijgen.

En toen dat wonderbare, dat er van de hemel, de Vader, de Geest der heiligmaking, maar ook de Zoon Zelf daar in betrokken is. De Vader roept, maar de Zoon staat ook door eigen kracht op. En de Heilige Geest is die grote Ordener die daar werkzaam is in ziel en lichaam. De Heere Jezus wordt dan verheerlijkt. Hij is niet meer gebonden aan alles waar wij aan gebonden zijn.

Nu, al die zaken hebben we getracht iets van te zeggen.

En zo kan Hij ook Middelaar van toepassing zijn. Hij heeft het niet alleen verworven, verdient in Zijn dood, maar wat moet daar mee gebeuren. Als niet de levende Heere Zelf het komt toepassen, het uitdelen, hoe zal iemand gaven nemen om uit te delen onder de mensenkinderen, ja onder de wederhorigen, dat ze bij Hem wonen, als Hij niet leeft? En daarom dat grote wat Ja, ik weet wel, wij prediken Christus de Gekruisigde, zegt de apostel Paulus. Dat is in die zin, dat het Offer, het kruis van de Heere Jezus Christus zo centraal staat, omdat dat ergens de basis is waarop Hij is opgestaan. Op Zijn eigen bloed en wonden.

Maar toch En de ene tijd mag je daar wat meer van zien dan de andere tijd, maar die opstanding is wel zo iets onbegrijpelijk groots. Voor ons ook. Het wordt steeds groter en steeds meer dringt het door. Als je dat wegdenkt, dat kan niet, maar, ja wij kunnen het wel wegdenken, maar ik bedoel, het helpt niet. Maar als er dat niet zou zijn, dan zeg je: Wat waar heeft Paulus Daarom is dat stuk nog eens een keer gelezen, verleden week ook, uit 1 Korinthe 15, dan zeg je: Dan zijn wij nóg in onze zonden. Dan zijn wij nóg onder de vloek en onder de toorn Gods. Dan is het nóg verloren.

En daarom, die opstanding, dat is zo iets wonderbaarlijks. Het staat ook in verband met wat we vanmorgen hoorden, met die blijdschap die nimmermeer van u zal worden weggenomen. Hij leeft! Hij leeft en Hij heeft alle macht. Ook als wij naar het zichtbare en tastbare te gronde gaan heeft Hij toch alleen zeggenschap. De Vader heeft Hem die macht gegeven als Middelaar.

En daarom is het zo uitnemend groot. Daarom zegt de apostel dan ook: Houdt dat in gedachtenis, dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt.

En nu, daar wil ik nu net even inhaken.

We hebben gehoord van die deelachtigmaking, die twee kanten. Hoe Hij dat bij God doet als het ware, maar hoe Hij nu ook als die Middelaar van de toepassing, door de kracht van de Heilige Geest, het geloof werkt in de harten. Wederbaart tot een levende hoop.

Daar hangt het uiteraard in die zin niet van af, dat is niet het voornaamste. Maar voor ons mensen is dat deelachtig zijn, ook door het allerheiligst geloof, is natuurlijk een belangrijk iets. Dat kun je wel begrijpen. Je voelt, dat hoort daar naar Gods eeuwige raad bij elkaar. Wat de Heere Jezus Christus gedaan heeft voor die kerk, maar dan ook, dat die kerk daar bij gebracht wordt, wat de Heere Jezus Christus gedaan heeft.

CATECHISMUS ZONDAG 17 (VERVOLG)

Vandaar dat je in de apostolische brieven vaak die drang voelt bij de apostelen om de gemeente daar maar heen te wijzen, en als het ware daarin te bouwen, om tot een volmaakt man te worden als het ware. Niet dat er bij ons volmaaktheid is, maar dat we groeien als het ware in de kennis van de Heere Jezus Christus. Want dat is alles. Daarom, die twee kanten, dat hoort echt bij elkaar. Hoe Hij bij God verschijnt met Zijn gerechtigheid, maar ook, hoe wij het deelachtig mogen worden door de Heilige Geest des geloofs.

Goed, nu zou ik haast weer gaan, opnieuw beginnen, maar ik wilde nog even op dat andere ingaan.

"Ten andere worden ook wij door Zijn kracht opgewekt tot een nieuw leven." Vergeef me dat kleine beetje inlegkunde, dat ik nu pleeg, maar dat woordje 'ten andere'. Dat spreekt nu voor mij, ja, voor mijn gevoel hoor, boekdelen. Boekdelen: Ten andere.

Het zegt mij meer als bijvoorbeeld dat er zou staan: In de tweede plaats, of, vervolgens. Dat woord hier 'ten andere', dan kom je direct, ja, je zou zeggen, daar staat nu die Heere Jezus Christus, die opgestane Heere en Heiland. Die in grote liefde de schapen bijeen verzameld en opgezocht heeft, en onderwezen heeft in de dingen van het Koninkrijk. Hoewel Hij eigenlijk al in de hemel kon zijn, is er uit die liefde geboren, van eeuwigheid al, om veertig dagen bij die kerk te blijven. Maar nu in het gevoel, in de waarneming waar we nu ons hele leven mee te kampen hebben tot onze laatste snik toe, de één meer de ander minder: Dat andere. Onze kant, die kant waar je tegen aan kijkt.

Nu eens even Kijk, het ging over die verheerlijking en over die opstanding van die Heere Jezus Christus. Maar daar staan nu die mensen, je hebt het idee, die staan net aan de andere kant. Die staan verbaast te kijken. Twijfel komt in de harten, tot het laatste toe soms. "Sommigen twijfelden". Anderen aanbaden Hem. Zo oud zijn wij, en zo gewoon aan het oude, aan de eerste Adam, ons aller vader, dat we hebben gewoon geen oog, geen orgaan voor het nieuwe. Voor het nieuwe. Voor de schepping, de nieuwe Schepping, de Heere Jezus Christus.

Aan de ene kant is er de blijdschap, dat proef je bij de discipelen telkens weer als ze Hem zien. Aan de andere kant, ja, net alsof ze niet bij elkaar horen. Net alsof ze toch elke keer weer het gevoel hebben: Angst dat hun wat kwaads zal overkomen. Het is ook in geen mensenhart opgeklommen. En geen oog heeft het gezien en kunnen doorzien, dat onbegrijpelijke, hoe dat bij elkaar kan.

Die mens die daar staat, met de genade die de Heere hem gegeven heeft, vol twijfel, zorg, ongeloof soms, tegenwerking, dwaalziek. Ik kan het ergens toch wel een beetje indenken. Wij kunnen er heel mooi over praten, alsof we bij wijze van spreken zo in de armen van de Koning zouden lopen. Dat is mooi, daar gaat het even niet om hoor. Maar nu moet je eens kijken: Dat kan wel, maar dan zijn we verheerlijkt. Dan is het geen kunst. In een punt des tijds veranderd worden, dan ja, wat zal er dan een gejuich zijn.

Maar als wij nu in het vlees zijn en het beeld van de aardse dragen, moet je eens naar die discipelen kijken. Je ziet die doorbraak: Mijn Heere en mijn God, zegt Thomas. En opeens is hij verder dan allemaal. Nu ja, even daarna, een poosje daarna, dan lees je weer heel iets anders.

CATECHISMUS ZONDAG 17 (VERVOLG)

Deur op slot en ze vreesden. "En waarom twifelen jullie zo?" Ik kan dat ergens wel begrijpen. Laat ik zo zeggen: Als een mens met iets van het nieuwe geconfronteerd wordt, wat doet hij dan eigenlijk de indruk op dat hij - dat is nu onze kant - niet bij de Heere hoort. Dat hij in de hel hoort, dat hij meer aan de kant van de duivel zit. En bij de vijanden en bij de goddelozen, daar hoort hij eigenlijk thuis.

En dan kan ik me zo indenken vanuit onze kant bezien, dat die discipeltjes elke keer weer schrokken. Elke keer toch diep in hun hart flitste: Oh, zou nu? Ze konden het maar niet begrijpen. Ze konden het ook eigenlijk niet geloven dat er niets tussen was bij God vandaan. Bij God vandaan. Dat ze bij het huishouden van de Heere Jezus Christus hoorden. Geen vreemdelingen, geen bijwoners. Burgers, erfgenamen, medeërfgenen van Christus.

En nu, dat kan toch niet. En dan heeft een mens alles mee. Als je dan eens naar binnen kijkt wat er allemaal in jou huist, en wat er allemaal in je rondspeelt. En wat een mens allemaal kan denken en doen of zeggen, tjonge jonge. En dan tegelijkertijd weer eens even een blik op die dingen, op Hem. Ja, dan als mens kan ik me best indenken dat de twijfel naar boven komt. En dat je zegt: Nee, nee dat past niet, dat hoort niet bij elkaar, dat zie ik niet. Omdat je het zo anders voelt, omdat je zo anders bent, in je waarneming.

Maar nu komt het geloof. Het geloof is een vreemd ding, het is iets van God. Wij hebben het niet. Het is iets van vertrouwen, iets van een toevorzicht. Iets van: Wat God zegt is waar. God zegt geen tegennatuurlijke dingen, daar gaat het niet over, maar wel bovennatuurlijke dingen.

Als God nu zegt bijvoorbeeld: (Ik zie voor mijn ogen dat er iets staat te branden) Het regent. Om dan te geloven dat het niet brand maar regent. Als ik voor mijn ogen zie dat alles achteruit gaat, en God zegt: Nee, het gaat vooruit. Als ik zeg: Het gaat slecht, en de Heere zegt: Nee, het gaat goed, jullie gaan van kracht tot kracht steeds voort. Als ik heb vastgesteld dat ik dood ga, een smartelijke dood, en lijden tegemoet, en de Heere zegt: Nee, Ik zal de gezondheid van de dochter mijns volks doen rijzen. En ik word steeds zeker? En ik word niet meer beter. En ik lig daar zowat te sterven en het is niets. Wat is er dan? Als ik zeg: Ik voel me zo ongelukkig, dan zegt de Heere: Nee dat is niet waar, je bent gelukkig, je bent gelukkig. God eeuwig groot maken, en nog geen minuut kun je het. De Heere groot maken. Maar dat is een genade. Dat is wat, dat is iets onbegrijpelijk, hè. Dat er zo'n mannetje in de Bijbel zegt: Heere, kom maar. Onderzoek me en kijk maar of er iets van onrecht bij me gevonden wordt. Zoek maar, maar U zult niets vinden. Dat staat in de Bijbel.

Ja, maar dat kan toch niet, dat bestaat niet. Nu, dat laat ik ú zeggen, ik weet het ook niet.

Maar die gelooft dan? Die gelooft zijn alle dingen mogelijk.

Tjonge ja, "ten andere ook wij". "Ten andere worden ook wij". Ja, dat is nu echt zou je bijna zeggen, een hoofdstuk apart. Daar komt de chronisch zieke, naar adem happende patiënt, "ook wij". Wat wij?! Het is nooit wat geweest. Daar gaat het niet om. Gelukkig als we dat geloven, maar meestal geloven we dat niet.

"Ook wij". Wat zijn dat voor mensen? Dat zijn uitverkorenen. Ja, ja, natuurlijk, dat geloof ik. Maar wat zijn dat dan voor mensen?

CATECHISMUS ZONDAG 17 (VERVOLG)

Dat zijn ongelukkige mensen. Nu ja, ongelukkige mensen, je moet dat niet zo laden weet je wel van: We lopen heel de dag zus of zo. Nee, ik belaadt het nu even vanuit het geloof, vanuit het Woord. De één die loopt op krukken, de ander is bijziend, en de ander die ziet helemaal niets meer, en zo ga je maar door. "Ook wij".

Wat?! Is dat nu het loon op de arbeid van de Heere Jezus Christus? Is dat nu het resultaat van Zijn bitter lijden en sterven? Zo'n legertje lammen, blinden, kreupelen. Zo'n legertje huilebalken, krokedilletranen, van scharrelaartjes die je even ziet en dan zijn ze verdwenen met al hun woede, met al hun jaloezie, met al hun nijdigheid, met hun liefde, met hun hartstochten. Weg, zand er over.

Ja, maar dat is maar één kant. Dat is maar één kant. Jij, die het van die kant bekijkt, je hebt ergens wel gelijk, als je het meent ook vooral. "Wat is de mens, wat is in hem te prijzen".

Bildad was niet zo'n vriendelijke jongen voor Job, maar ergens dan zeg je: Hij was wel een wijze man hoor. Als hij het dan heeft over die grootheid en die gerechtigheid van God, dan zegt hij: Wat is een mens die een worm is, het mensenkind dat een made is. Zie op Zijn dienaars, op de engelen zou Hij nog geen vertrouwen zetten. De sterren, die zijn niet zuiver in Zijn ogen. Hoeveel te min dan? Eén kant!

En tóch doet God Zijn ogen over zulkeen open, om hem te zien, om hem te kennen.

Dat is dan ook eigenlijk de betekenis, de hoofdzaak, dat Hij u, mij kent. Wat is de mens? Niets! Ja, dat is waar.

Maar wat is dan het wezenlijke? Dat God hem kent, dat is het. Dat is alles. God heeft ons het leven gegeven. Dat nietige waarvan je zegt, een made zegt Bildad, een wormpje, een stofje. Ja, maar dat is wel door God gewild. Van eeuwigheid door God besteld. Dat is precies op het plekje waar God hem hebben wil.

Hoe? "Hoe wonderbaar zijn mij o God Uw gedachten".

Je zegt: Ja, daar zitten we nu. Tja, daar zitten we nu. Ja, dat plekje daar heeft God voor gezorgd. God? Heeft God dan nog?

Die heeft er voor betaald, dat plekje in de kerk, in de bank. Precies, zó ver gaat God.

Kijk, het is wel waar, 'wat is een mens'. Maar het is nog meer waar dat God hem kent. Dat God hem een bestemming heeft willen geven, een eeuwige bestemming.

Kijk, nu kun je bijvoorbeeld Nu heb ik genoemd iets, dat je zelf aan kunt voelen, 'ja, ik hoor er niet bij, ik zit aan de verkeerde kant'. En de Heere Jezus Die is wel aan onze kant gekomen, niet in de zonde, maar in het vlees is Hij aan onze kant gekomen. Hij is tot zonde gemaakt, maar ja, die is Nieuw, dat is een nieuwe Schepping, dat is de heerlijkheid Gods.

Maar wij konden niet mee komen, wij bleven hier staan aan deze kant. En dat is al zo lang geleden. "Daar komt nog vlees en wereld bij, de lusten veel, het hart onrein", ga zo maar door.

Ja, goed ik ben het er mee eens, maar. Er is een 'maar'.

"Ten andere worden ook wij - daar staat dat stelletje - door Zijn kracht". Gelukkig, "door Zijn kracht". Merk je er niet veel van? Ja, daar kan ik niets aan doen. Daar kan God alleen maar wat aan doen. Dat hoeft je niet tegen mensen te zeggen. Je hoeft niet te zeggen van: Ik merk er niets van dat Hij leeft, en dat Hij kracht heeft, en dat Hij alle macht heeft. Het is een puinhoop op de hele wereld, en bij mij. Daar heb je niets aan om

CATECHISMUS ZONDAG 17 (VERVOLG)

dat tegen iemand te zeggen. Dat moet je tegen de Heere God zeggen.

Vanuit jouw en mijn kleine gezichtspuntje, dan moet je dat merken. Dan zegt een mens: Een puinhoop, een puinhoop, is dat nu een God. Dit en dat! Dat moet je toch indenken. Eigenlijk, je kan het niet want je bent zelf ook zo hè, maar je zou je toch in kunnen denken dat de Heere hardop zou lachen. En zo zou lachen: Moet je daar die snotneus zien en horen. Moet je die mensen daar horen. Die dénken dat ze het weten, die denken dat ze inzicht hebben. Die staan daar te huilebalken over 'is dat nu liefde, is dat nu dit, is dat nu dat'? Ze weten nergens van.

Nee, "wij door Zijn kracht". Dat is onze enige redding, onze enige mogelijkheid, "Zijn kracht".

Moeten wij ons daar niet toe inspannen? Nu, och, kijk eens, in het natuurlijke leven heb je mensen die zijn van die, ja, vergeef het me, dat zijn van die, ja, van die eigenaardige typen weet je wel. Die het overal mee eens zijn, en die altijd maar Er zit geen wil in, laat ik het zo maar zeggen. Ik weet wel, onze wil is gans verdorven. Maar als je nu mensen hebt waar helemaal geen wil in zit, geen pit in zit, wat is dat akelig. In dat licht gezien zeg ik wel eens tegen christenen of christinnen: Hoor eens, je moet er tegenin. Ik kan het zelf misschien ook niet hoor, maar ik kan er niet zo goed tegen. Ik kan er niet zo goed tegen. Dat moet je niet zeggen altijd, dat moet je niet zeggen. Wederstaat de duivel en hij zal van u vlieden. Als ik dan een ander hoor zeggen: ja maar je preekt toch altijd, wij kunnen toch niets, dit en dat. Nee, gelóófde ik dat nu maar. Geloofde ik dat nu écht maar, 'wij kunnen niets'. Dat ik nu werkelijk waarachtig de riemen eens binnenboord zou hebben. Dan zeggen de mensen: Ja, maar ik verzet me er wel tegen, ik wil ook niet zo zijn. Houdt dan op met dat verzet. Als het echt is dan. Leg de zaak er bij neer. Laat Gods water maar over Zijn akker lopen. Dat is ook waar, dat meen ik in één adem. En het ene moment zeg ik: "Ben je niet goed joh, daar moet je tegen in gaan. Je moet niet allemaal zo geestelijk zijn van: Ja, maar als God dit en als God dat, want dat geloven wij toch niet".

Als je het wel gelooft, dat God alles, jou draagt in het woord van Zijn kracht, dan mag je het bijtje er wel bij neer leggen. Dan mag je Zijn wonderen zien: "Eer Ik het wist zette zich Mijn ziel op de wagens van Mijn vrijwillig volk".

Maar dat is nu het grote bedrog in ons mensenleven. Dat kunnen we niet, laten we eens eerlijk zijn. We kunnen geen slijk, geen stof zijn om zo onszelf aan Zijn voeten neer te leggen. En te zeggen: "Ik hoop toch, of Hij me doodt of levend, ik hoop. En verder doe ik het het zwijgen toe". Dat is zo onmogelijk, daar heb je nu "Zijn kracht" voor nodig. "Zijn kracht".

Dat is Zijn Heilige Geest uiteraard ook, dat is Zijn Woord, het Woord Zijner kracht, dat is Jezus Christus Zelf. Dat zijn die krachten ook, die zijn openbaar geworden in de opstanding. Want dat is nogal wat. Hij heeft Zijn leven wederom aangenomen. Hij! En de Vader heeft Hem het eeuwig, onvergankelijke leven gegeven. Dat is daar een concentratie geweest van onzichtbare en zichtbare krachten, die de schepping van de hemel en de aarde te boven gaan, wat daar gebeurd is.

Het lijkt iets op barensweeën, de steen weg en de Triomfator naar buiten. Niemand heeft het gezien. Daar kun je ook zo over zitten piekeren: Niemand heeft het gezien, hoe komt dat toch? Ik heb wel eens gedacht: daar zijn wij te Daar kwamen wij misschien niet voor in aanmerking. Dat weet God alleen. Dat de Zoon Die dood was

CATECHISMUS ZONDAG 17 (VERVOLG)

naar buiten treedt.

Daar zijn dus krachten, Goddelijke krachten geweest bij dat graf, die ons begrip ver te boven gaan.

Nu, door alles wat ik nu noemde, die krachten die, nu, let wel hoor, vrij gekomen zijn door Zijn opstanding, door Zijn leven, zijn die krachten vrij gekomen. Om te doen wat God behaagt. Die krachten die worden nu gebruikt door de Heere God, aangewend om ons op te wekken tot een nieuw leven.

Ja, Nu ja, maar hoe is dat nu in de praktijk? Hoe is dat nu in de praktijk? Want het is natuurlijk allemaal heel mooi gezegd, en het is waar. Dat zeggen we wel, het is waar want het is op de Bijbel gegrond. Het staat ook in de Bijbel, van die opwekking tot een nieuw leven, en de nieuwe mens aandoen die naar God geschapen is, en noem maar op. Maar hoe wordt het nu gerealiseerd? Werkt dat nu nog?

In de eerste plaats, dat kun je niet zeggen zonder geloof. Je kunt het wel zeggen, een kind des Heeren kan het ook wel zeggen, en dat hij het geloof er niet bij heeft, dat kan. Dat wil zeggen dat hij in de dadelijkheid de troost daarvan ten ene male mist, in de oefening. Maar toch blijf ik er bij, als het over het persoonlijke gaat, over de bate en de troost, daar is geloof voor nodig. Dat wordt door Hem verwekt, gewekt, opgewekt. Voor het eerst of bij vernieuwing. Dan is alles anders, dan is alles zo anders hè.

Dan zeg je: Ja, ik zou maar zachtjes aan doen met dat zeggen van: Ja, wat merk ik er nu van, wat merk ik er nu van? Die krachten die zijn vrijgekomen. Die zijn zo sterk, dat daar heb je het aan te danken dat God jou en mij niet in de dadelijkheid wegvaagt met onze brutale bek van: Nu, wat merk je daar nu van. Daar hebben we het aan te danken. Je moet niet vergeten, het is een onbegrijpelijk iets dat een mens die zo diep van God gevallen is, en van God afgekeerd is om nooit meer terug te komen, vijandig dood, niet zo dood als een steen en een blok, maar vijandig, tegengesteld, om die nu op te wekken tot een nieuw leven. Dat is geen kleinigheid. Dat merk je toch?

Dat merk je toch wel in je leven? Dat in dat andere hoef je niet opgewekt te zijn, om naar de dood te kijken en naar de zonde te kijken, en naar alles wat verkeerd is, en om Daar hoef je niet voor opgewekt te worden hoor, dat zit er vanzelf al in. Daar hoef je bij wijze van spreken geen rotboek, geen rotprogramma voor de televisie voor aan te zetten, en de radio of wat dan ook, dat draait wel. Daar hoef je niet voor te worden opgewekt.

Maar dat nieuwe, daar is opwekking voor nodig. Opwekking uit de dood, elke keer weer. Ik kan spreken - maar dat komt nog wel eens aan de orde - op één of andere keer, over wedergeboorte, over nieuw leven, enzovoorts, over het waarachtig geloof, maar opwekking tot een nieuw leven.

Niet die oude fiets nog een keer een kwastje verf geven, dat je weer een beetje toonbaar bent. Niet het zoveelste stuk in je jas zetten, op het zoveelste gat. Nee, opgewekt tot een 'nieuw' leven.

Ja, daar beginnen we nu van te zuchten. Ik kan het me zo levendig indenken, daar begint nu de zondaar van te zuchten: "Tjonge jonge, daar heeft een mens ook maar niets van. En ik wordt ouder en het wordt steeds gekker", zegt de één. "Hoe ouder hoe kouder", zegt een ander. Hoe ouder hoe slechter.

CATECHISMUS ZONDAG 17 (VERVOLG)

Ja, hoe bedoel je dat? Dat klopt toch ergens niet?

Ja, kijk, en dat is nu heel moeilijk, dat nieuwe leven, dat opgewekt te worden tot een nieuw leven. Het is niet moeilijk bij de Heere vandaan, zo bedoel ik het niet. Maar ik bedoel dit, om dat nu te gelóven, dat is punt één. Als je niet gelooft dat Jezus Christus leeft, en dat Hij in grote kracht en heerlijkheid aan de rechterhand van de Vader gezeten is, dan hoef je hier nog niet eens aan te beginnen. Dan hoef je er nog niet eens over te prátén zelfs: "Ten andere worden ook wij door Zijn kracht". Wat niet uit het geloof is, is zonde. En die niet geloven kunnen Gode niet behagen.

Daar komt nu de kracht. Die breekt als het ware in, in die bedelaar. In die man die elke keer weer een nieuw lapje er op zet, en elke keer opnieuw weer probeert de oude zaak te redden. Die niet toe wil geven eigenlijk, dat het hopeloos is, dat het reddeloos is. Dat er maar één oplossing is: Weg ermee. Weg ermee, met alles. Ik kan God niet behagen.

Ja, ja, elke keer dat we dat niet geloven, wat leven we dan toch levensgevaarlijk. Elke keer dat we bezig zijn de situatie te redden en niet werkelijk voor het aangezicht van God belijden: "Het is afgelopen, uit u geen vrucht meer in der eeuwigheid", wat is dat levensgevaarlijk. Want dan ben je eigenlijk toch maar bezig met de oude zaak, met je oude ik. Dan ben je ergens toch maar bezig met wat op te lappen waar God van gezegd heeft: Dood, vervloekt. Waar Jezus voor aan het kruis gehangen heeft.

Dat kun je soms wel eens goed aanvoelen. Maar ook in je eigen persoonlijke leven, ik sta geen lesje te lezen hier voor andere mensen, voor 'die' of voor 'die'. Ik heb het zo hard nodig, zo hard. Dit, om dat nu echt te geloven: Ja, door Zijn kracht opgewekt. Niet tot dat verhaspelde oude leven uit Adam, maar waarachtig tot een nieuw leven. Tot een andere Stam, tot een andere Wortel, tot een ander Fundament, tot een andere Grond.

Zie je het nu, vaag misschien, dagen. Dat heb ik wel eens tijden, dan is er een woord of zo, in de Schrift en "ik weet het niet". Ik voel dat er iets mee bedoeld wordt. Iets, nou ja, op een gegeven moment, "oh!" Niet dat je het dan weet hoor, maar dan is er een stukje, "hé".

Maar zie je het nu ook een beetje dagen. Door Zijn kracht opgewekt tot een nieuw, tot een eeuwig leven. Ja, nu ja, ik ben geen volmaaktheidsdrijver, ik zou me dood schamen als het over mezelf gaat. Want ik stik van de onvolmaaktheid en van de ellendigheid. Dus ik zou dat helemaal niet kunnen ook. Ik heb er geen aanleg voor, laat ik het zo zeggen. Ik denk altijd: Zulke rare lui, daar lopen er geen twee van rond. Dus ik heb er geen aanleg voor.

Maar nu even leerstellig dan. Die volmaaktheidsdrijvers. Ja, nu laten we zeggen: Wij. Wat worden we er toch in de praktijk met onze neus opgedrukt hoe ver we er vandaan zijn: "Opgewekt tot een nieuw leven". Dus niet een soort reparatiebeurt, maar waarachtig een nieuw leven. Met een andere Wortel en een andere Vrucht.

Nu, ik kan me levendig voorstellen dat de één voor de ander daar zegt: Man, ik word al akelig als ik dat allemaal hoor. Dat kan ik me voorstellen. Nu ja akelig, ik moet mezelf de schuld geven, bij mij klopt er niets van. Ik ben Ezau, of ik ben een farizeër, of ik ben een huichelaar. Jij. Hé, daarom wordt je opgewekt tot een nieuw leven!

Je hebt gelijk, je hebt gelijk. Het ís inderdaad zo. Ja, jij bént zo'n onderkruiper, zo'n akelig sujet. Zo'n kat-in-het-donker-knijper, dat ben je. Ik weet niet of je dat echt gelooft, want dat valt niet mee. Als je het zelf moet doen dan valt het niet mee. Maar we zijn het. Daarom staat er nu: "Opgewekt tot een nieuw", dat is een ander leven. Dat is het

CATECHISMUS ZONDAG 17 (VERVOLG)

leven Christi. Zijn leven, Zijn Persoon, de Wijnstok, de ware Wijnstok, de Herder, de Levensboom, de Deur, de Stal der schapen. Dat is het nu, dat is het nu.

"Opgewekt", want ik zit in de dood tot en met. Ik keer de hele oude mand ondersteboven om te kijken of er nog iets is te vinden. En al heb ik het honderd keer gedaan, dan doe ik het misschien nog wel een keertje. Is er dan nergens wat? Is er dan niet Nu ja, dan zijn we op een geestelijke manier bezig omdat we christelijk zijn. "Is er dan niet wat geloof, is er dan niet wat hoop, is er dan niet wat dit, een kruimeltje liefde of zo". En elke keer voor niets.

"Opgewekt", voel je dat het een Godsdaad is? Net zo iets als een opstanding. Dan zeg je: Ja maar daar moet je niet wezen, waar zit je nu te zoeken? Zit je in die afgrond te zoeken van jezelf? Van je bekering, van je geloof, van je wedergeboorte, van je rechtvaardigmaking? Ben je daarin aan het zoeken? Daar moet je niet zijn. Geloof je dan nog niet wat de Heere zegt: Ik zocht alom, maar ach Ik vond er geen. Niemand op aarde rechtvaardig.

Nee, een nieuw leven dat is het leven in een ander en uit een ander. Dat is die dierbare Heere Jezus Christus. Dat is het nieuwe leven. "Daar juicht een toon, daar klinkt een stem, die galmt door gans Jeruzalem". Het leven, de stem van het leven. Dat is het leven.

Wat is nu die opwekking? Dat is tegelijk net een soort sterfbed hè, die opwekking hoor. Daar kun je niet van zeggen, dat is toen een moment. Nee, ik zou dat niet willen samenvatten in een moment. Dat zijn duizenden momenten in één leven, die opwekking.

Christus is gelukkig niet voor een momentje opgewekt. Eeuwig is Hij de opgestane Heere. Maar bij ons kun je spreken van die momentopname.

Nu, wat is dat? Als je gezicht weer een beetje opklaart. Hè, hè, gelukkig, je bent toch blij geworden. Je bent blij geweest. "Ja, ik mag er Hij, Hij alleen". Ja, daar kun je heel gewoon over doen en denken: Ja, wat is dat nu? Het is een wonder! Dat is een wonder. Ik, u, die altijd maar zit te wroeten aan de verkeerde kant, en er nooit meer aan denkt. En altijd weer vergeet: In Mij is uw hulp. Mijn GENADE is u genoeg, Mijn genade. Mijn kracht, ja MIJN kracht, zegt Hij, wordt in ZWAKHEID volbracht.

Maar ben je dan met je zwakheid bezig? Als negatief punt. "Oh" zegt hij, "ik ben blij als ik zwak ben. Ik heb een vermaak in zwakheden". Want net als ze je al op de baar gelegd hebben om je een eervolle of minder eervolle begrafenis te geven, dan staat Hij er bij en Hij legt Zijn hand op de baar. En Hij zegt: "Sta op jongen, we zijn er nog niet".

Kijk, daar heb je nu geloof voor nodig, ik en u, om dat nu te zien. Dat elk ogenblik: Ik zal nu ik mag ademhalen. Nieuw leven. De Heere zal uitkomst geven, dat is nieuw leven. Dat is Hij, Hij is dat. Dat heeft Die dierbare Christus allemaal in vlees en bloed laten geschieden. Die woorden, dat is Zijn leven. Die psalmen ook, dat is allemaal Zijn leven.

Daarom, ik weet wel, het is vreselijk pijnlijk. Maar ik kan me er niet altijd zo druk over maken. De een zegt: "Oh, ik ben de laatste tijd zo ellendig", of, "oh ik ben dit". Dan zeg ik: "Ja joh". En soms dan praat ik mee, dat moet. Maar dat is dan meer uit psychologisch standpunt, dan denk ik, dan raken we vanzelf wel van de wal in de sloot. En als we in de sloot zitten dan, nou ja, dan komt er wel weer een oplossing. Maar je praat wel eens

CATECHISMUS ZONDAG 17 (VERVOLG)

mee. Niet altijd, maar dan denk je

Waarom denk je dan zo makkelijk? Vind je dat niet erg dan? Als een mens Ja, dat vind ik wel erg, maar ik geloof, je hebt er je eigen mee. Maar het doet er niet meer af of toe. Hij zegt van dit volk: Ik heb u in Mijn beide handpalmen gegraveerd, uw muren zijn steeds voor Mij. Dat is zó vast.

Het is niet zo aangenaam, maar als zo'n zondaar aan het eind van de reis zegt: "O dat is voor eeuwig verloren", dat doet er niet aan af of toe. En als je zegt: "Ik zie een poort open", het doet er niet aan af of toe.

Daar kan ik niets aan doen, maar dat is voor mij persoonlijk. Ik vind het een grote aangenaamheid hoor, als we er ook in de dadelijkheid in mogen delen. Dat is een grote aangenaamheid. Om in alle rust en vrede op een christelijke manier zoals Jakob te sterven. Maar het doet er niet aan af of toe. Dat zit voor mij rotsvast. Ik heb wel eens gezegd tegen de jongens of de kinderen: Al vliegt je vader tegen de muur op van angst of van ellende, het doet er niet af of toe. Al gilt hij alles bij elkaar, de hele buurt, en al schreeuwt hij: O dokter help asjeblijft, help! Het doet er niet aan af of toe.

Ik weet wel dat ik daar niets aan heb of ú. Want ja, dat is nogal wat. Dat doet er ook niet aan af of toe. Maar het is zo. Het is waarachtig zo. Er blijft niets over dan HIJ ALLEEN!. "En door Zijn kracht worden we opgewekt tot een nieuw leven", tot Zijn leven.

Kijk, en toen ik straks zei, wat is het toch levensgevaarlijk hè als we zeggen: Ja ik hoop het, en, ja ik doe mijn best, dit of dat. Dan denk ik wel eens, ja, je best doen, nou dan ziet het er slecht uit hoor. Dan ziet het er slecht uit. Er is maar een oplossing, en dat is Hij, HIJ! En dat hele simpele eenvoudige versje:

'Houdt Gij mijn handen beide
met kracht omvat,
wil mij o Heere geleiden
op het smalle pad.'

Ik kom er niet uit, ik kom er niet door.

Dan is er hoop, dan is er hoop. Want dat is opgewekt tot een ander, een nieuw leven.

'Bij U Heere, is de levensbron,
Uw licht doet klaarder dan de zon,
mij 't heuglijk licht aanschouwen.'

Dat is nu zo gebrekkig in ons leven mensen. Ja, dat is nu zo, ach, dat je zegt: Och lieve Heere alstublieft, geef er ons allemaal wat van. Maar je mag de Heere ook de schuld niet geven. Dat mag ook niet, dat willen we ook niet. Maar dat hè, dat. Dat is het. Al gaat het voor het oog zo krom, langs zoveel slingerpaden, om dan in het 'nochtans' te zeggen: Mijn weg ligt recht naar huis. En het anker ligt in het binnenste heiligdom waar Christus is ingegaan. Dat heeft Hij er neergelegd. Ja, dat is het nieuwe, dat is het nieuwe leven. Dat is het nieuwe leven, om te zeggen tegen jezelf: Ik ben een grote leugenaar, er is niets van aan. Daar is niets van aan, daar is niets van aan, dat klopt niet, dat klopt niet. Hij is de Waarheid. Om dan, in die beoefening hè, zo ook inderdaad uit dat nieuwe leven te mogen leven. "Wat wilt Gij dat ik doen zal?"

Ja, maar als je dan de kous op de kop krijgt? Als je nu door het kwaad en door het? Opstaan, opstaan! Dat zegt de Heere. Dat zegt de kerk: Ik zal opstaan. Ik heb wel momenten in mijn leven gehad, en meer dan dat je misschien ooit denkt, dat je zegt: Nu is het afgelopen. Ik zeg niets meer. En dat je voor je eigen waarneming alle redenen had

CATECHISMUS ZONDAG 17 (VERVOLG)

om somber, gedrukt je weg voort te gaan. Maar op een gegeven moment, wat het is weet ik zelf niet hoor, een andere stem, een tegenstem: Sta op!

Ja, maar het is zo erg, en dit is zo erg en dat is zo erg. Ga verder! Wat schiet je er mee op? Wat schiet je er mee op? Om daar neer te gaan zitten. Moet je het leven van je naaste ook nog een poosje vergallen, dat doe je al genoeg. Keihard. Twee krachten. Op een gegeven moment dan weet je het niet meer. Dan zeg je: Ach lieve Vader, ik ben een verschrikkelijk monster, ik kan Uw kind niet genoemd worden. Maar ik ga, we gaan. Och, alstublieft, alstublieft, trek me er doorheen. Want ik weet het ook niet, ik kan het niet.

Een nieuw leven, dat is nieuw leven.

En als je 's-morgens gewoon met een slaperig gezicht wakker wordt? Dat is ook opgewekt worden tot een nieuw leven, dat ook. Als je dat ziet?! En als je niet zo slaperig bent en krijgt je lekkere kopje thee, misschien wel op bed of in het verzorgingshuis, met een beschuitje, dan wordt je ook opgewekt tot een nieuw leven.

Dan moet je niet zeggen: O, dat is allemaal van beneden, dat is allemaal Nee, nee, je krijgt het steeds beter. Het is nu nog een kopje thee, straks is het de drinkbeker der verlossingen die hij nieuw drinkt in het Koninkrijk van de Vader. Zo gaat het.

Kijk, en nu is dat de veiligste weg. Daar komen we wel onszelf elke keer tegen. Daar mag je wel zeggen: Wordt mijn vlees door 't kwade licht verrast, ai laat het mij toch nimmer overheren. We zijn zo halsstarrig, ik kan het met geen woorden uitdrukken. En ik wil er ook eigenlijk niet zoveel van zeggen, daarom, om dan te zeggen: Ja, altijd maar We zitten al altijd met die mens in het middelpunt.

Ach dat alle mensentongen Hem alleen zouden prijzen. Maar dat hebben we niet. Maar om dat nu te mogen leren beoefenen. "Opgewekt tot een nieuw" "Kom bij Mij van de Libanon af, Mijn zuster, o bruid, kom bij Mij van de Libanon af, Mijn duive". Om dat te horen.

Er schiet me opeens wat te binnen. Ik had nog een versje, als ik het tenminste Hé, o het zit hier nog in. Dat moet er nog even bij, want dat wil ik toch

Vroeger, in de tijd van de Reformatie, in die tijden, je weet, ik houd wel van oude liederen van de kerk, maar dan kom je wel eens wat tegen, en dan zeg je: Dat was toch een donkere tijd ergens hè. Een tijd van brandstapels, een tijd van radbraken en al die toestanden. En dat die mensen uit die tijd van die mooie versjes hebben geschreven. Dat trekt me altijd zo aan, en daarom wil ik met een versje nu ook de preek eindigen:

"Laat groot en klein nu vrolijk zijn,
jubelend God dank bewijzen.
Laat al wie 't hoort, des levens Woord,
Vader en Zoon nu lofprijzen.
Want Hij, in Wie ons heil is,
zie Die dood was, leeft.
De Vader heeft Zijn Zoon voor ons doen verrijzen.
Juich dan, en zing, Hij, de Eersteling,
heeft onze vijand bedwongen.
Is sterk en groot, dwars door de dood,

CATECHISMUS ZONDAG 17 (VERVOLG)

tot in Gods rijk doorgedrongen.
Wie bij Hem hoort, mag door die poort,
achter Hem aan ten leven gaan.
Hij heeft de zegen bedongen.
Lof, dank en eer zij onze Heer,
zegt Zijn Naam te allen tijden.
Gij christenen, laat uw woord en daad,
Zijn overwinning belijden.
Nu is Hij der hemelen Heer, hallelujah.
Engelen juichen Hem ter eer, hallelujah."

AMEN